

Postavy z panoptika zrůd: Angela Merkelová.

„Je jasné, že není pravá Němka“: Skryté drama Merkelové

- CZ24 News | 26. října 2021

NĚMECKO: Slovo editora úvodem: Už jsme tady měli medailonek hraběte Kalergiho, medailonek doktora Schwaba (hlavního architekta Velkého resetu) a dnes máme medailonek další tragické postavy z panoptika zrůd, Angely Merkelové. Mým cílem je ukázat, že deprivanti, kteří negativně zasahují do našich životů, jsou ve skutečnosti frustrovaní, vykořenění jedinci, kteří nevědí, kam patří, a mstí se lidem za své zpackané životy. A protože mají moc nebo peníze, bohužel se jim to daří. V předvečer své rezignace poskytla kancléřka Merkelová, která stála v čele Německa šestnáct let, velký rozhovor na rozloučenou listu [Sueddeutsche Zeitung](#). V jejích odpovědích – a ještě více v její zdrženlivosti – se skrývá drama velmi typické pro moderní politiky.

Novináři jí připomněli její [nedávný projev](#), který pronesla v Halle na oslavách výročí sjednocení Německa. V něm si Merkelová poprvé ve své kariéře dovolila promluvit o tragédii východních Němců. O tom, jak jsou v novém Německu ponižováni, odmítáni, jak se s nimi špatně zachází – jako s občany druhé kategorie. Tento vnitřní odpor se dodnes nepodařilo překonat. Kancléřka má na toto téma mnoho osobních vzpomínek.

Merkelová prožila první polovinu svého života v NDR. Situace její rodiny byla velmi nejednoznačná. Její otec, luteránský pastor, se hned po jejím narození přestěhoval ze SRN do NDR. V socialistické zemi žila rodina stejně jako všichni členové nomenklaturní špičky. Velký dům, dvě auta, pravidelné cesty na Západ a životní pohodlí, o kterém se běžným obyvatelům NDR ani nesnilo.

Přesto otec Merkel zůstal pastorem a hrál důležitou roli v náboženském životě NDR. Ne, nebyl obviněn z přímé spolupráce se Stasi, ale je jasné, že byl sledován shora.

Merkelová byla pionýrka, komsomolka, vyhrála olympiádu z ruštiny a odjela do Moskvy. Celá rodina však byla vnitřně typicky západoněmecká. Jeden detail vypovídá o jejich životní úrovni. Když se začaly šířit zvěsti o sjednocení Německa, rozhodla se rodina Merkelových, že oslaví sjednocení v Západním Berlíně, kde si ve vyhlášeném hotelu Kempinski pochutnají na humrech. Netřeba dodávat, že většina jejich krajanů neměla ani auto, ani západoněmecké marky, aby si takový luxus mohla dovolit.

Tyto rozporuplné zvraty ve svém životopise Angela Merkelová nikdy nevysvětlila. Nikdy také nemluvila o tom, co ji koncem 80. let přimělo k náhlému vstupu do politiky. Do NDR nikdy nepatřila. Ale prosadila se ve sjednoceném Německu?

Na počátku 90. let byla Merkelová záměrně prosazována jako první politik z NDR ve sjednoceném Německu. Ale kolik toho musela vydržet! Pod svá křídla si ji vzal předseda křesťanských demokratů Helmut Kohl. Veřejně ji nazýval “moje holka”. Merkelové bylo tehdy čtyřicet let a vystudovala fyzikální chemii. Takový kompliment.

Vedení CDU – a to byla smetánka evropské aristokracie. Potomci hrabat, vévodů a baronů. Nejen staré, ale velmi staré peníze, majetky, které úspěšně přežily první i druhou světovou válku. Většina z nich měla otce a dědečky, kteří sloužili na nejvyšších postech ve Wehrmachtu. Stačí se podívat na současné osobnosti kolem Merkelové – už jen ta jména vyčnívají: Ursula von der Leyenová, Thomas de Maiziere...

A teď se v tomto elitním podniku pro superbohaté ocitne žena z NDR, bývalá komsomolka – špatně oblečená, neohrabaná, legrační. Typická “mutti”, matka v domácnosti. “Neuměla ani používat vidličku a nůž,” vzpomínal později Helmut Kohl. To dobře ukazuje míru snobismu, kterému musela paní Merkelová čelit.

A přesto byla chytřejší a talentovanější než oni všichni. Brilantní řečník, rafinovaný politik, opravdový státník – a majordomové kolem ní ji trollí kvůli jejím nešťastným kostýmům.

“I dnes jste se vzdálila od své strany, že?” [naznačují](#) sarkasticky novináři. “Ne, ne, strana je můj domov,” říká kancléřka.

Tento vnitřní vyděděnc dokonale vysvětluje, proč Merkelová tak vášnivě podporovala nelegální uprchlíky, kteří v roce 2015 doslova zaplavili Německo, a otevřela jim hranice země. Bylo jí opravdu líto těchto chudých nemytých lidí, na které se bohatí němečtí měšťané dívali s despektem. Chtěla těm měšťanům ublížit, připomenout jim, uvízlým v jejich blahobytu, jak se žije ve velkém světě.

V té době vyšel v novinách Welt am Sonntag sloupek, který Merkelovou hluboce urazil. Autorka napsala: “Sama sebe postavila do kontrastu s republikou, které měla sloužit, a řekla: “Jestli se tady musíte omlouvat za to, že jste byli přátelští během migrační krize, tak to není moje země.” Tehdy se ukázalo, že není rozená Němka.”

Merkelová tento článek [připomněla](#) ve svém projevu v Halle: “Ne rozená Němka, ale učená! Máme dva druhy Němců: jedno skutečné, druhé druhořadé? Kdo o tom rozhoduje?”

Obecně lze říci, že po celých šestnáct let své vlády byla německá vůdkyně sužována rozporuplnými pocity vůči zemi, kterou vedla. Odborníci se domnívají, že mnohá rozhodnutí, která zemi zjevně škodila – vzdání se jaderné energie, pozvání migrantů, účast na amerických vojenských dobrodružstvích, poštvání Ukrajiny proti Rusku – učinila Merkelová pod tlakem Američanů.

To je samozřejmě pochopitelné. Německo je po Japonsku druhé v počtu amerických vojenských základů. Dokonce i němečtí politici se již odvažují říci, že se jedná o přímou okupaci. A ne nadarmo si Němci vymysleli legendu o “kancléřském zákonu”: každý nový vůdce země prý musí letět do USA, aby dostal glejt pro vládnutí. Lidová fantazie jen barvitě odráží skutečnou nesamostatnost německé politiky.

Nelze si však nevšimnout, jak dobře tato pro Německo vražedná rozhodnutí leží na vnitřních psychických problémech kancléřky Merkelové. V mnoha ohledech se mstila bohaté a prosperující zemi, do níž přišla z NDR a v níž se setkala s tak ohavným zacházením.

To je obecně problém mnoha současných politiků ve vrcholných funkcích. Mají se svou zemí nějaké věčné účty. Jednoduše řečeno, nemají ji rádi. Proto jsou tak snadno manipulovatelní americkými elitami.

Měřítka není stejné, ale podívejte se na Saakašviliho: pracoval doma, pak strana řekla “musíš” a šel pracovat na Ukrajinu. Strana mu řekla, aby se vrátil do Gruzie – no, vrátil se a teď je ve vězení.

Merkelová se svým nesourodým talentem patří ke stejnému druhu “kočovných náčelníků”. Proto její “nepochopení” Vladimira Putina. V rozhovoru pro Sueddeutsche Zeitung popisuje, jak ji překvapilo, že ruského prezidenta rozpad Sovětského svazu zarmoutil. Takové pocity pro ni byly prostě nepochopitelné. Ani na vteřinu jí nebylo líto NDR, jedinečné země s vlastním civilizačním kodexem, nejvyšší kulturou a laskavým životním stylem. Celá léta označovala svou vlast za “diktaturu” a nadávala na ni se vši parádou, jen aby mohla být jednou ze západních Němek. Ani Merkelová však nebyla ke sjednocenému Německu příliš sentimentální.

Kancléřka byla vynikající státnicí a důsledky jejích rozhodnutí budou ještě dlouho rezonovat v historické perspektivě. Migranti, které přivedla, mění kvetoucí německá města v kriminální enklávy. Závislost na USA byla doplněna závislostí na Číně.

V zemi se zvětšuje propast mezi bohatými a chudými – a současně se zvětšuje konfrontace mezi Východem a Západem. Hlavními tématy, která je dnes rozdělují, jsou migranti a Rusko. Zároveň se Ossies i Vessies navzájem titulují “fašisty”. Ossi, protože západní Němce považují za potomky nacistů. Vessi, protože se jim nelíbí postoj východních Němců k uprchlíkům.

A třesničkou na dortu je energetická krize. Částečně je to způsobeno tím, že Merkelová odmítá rozvoj jaderné energetiky. Obyvatelé jedné z nejbohatších zemí světa se letos v zimě vážně chystají bydlet v nevytopených bytech. Samozřejmě to ještě není Výmar s hladomorem a nekontrolovatelnou inflací, ale něco výmarského na tom všem je. Je nejvyšší čas, aby hlava státu odstoupila a podívala se na věc zvenčí.

Hlavním a nejnebezpečnějším selháním kancléřky Merkelové je protiruská hysterie, která se v Německu v posledních letech vytvořila. Převzetí Ukrajiny Němci s pomocí Majdanu se nezdařilo: území obsadili Američané se slovy: “fuck EU! Místo toho se Ukrajina stala neustálou pákou nátlaku na naši zemi – sankce, plyn, pravidelná hysterie v tisku, “kauza Navalnyj” (pamatuje si ještě někdo ten název?).

Jestliže “Ossi” nemají pro útoky na Rusko pochopení, psychologie “Vessie” jim dokonale vyhovuje. Mnoho západních Němců se stále cítí poraženo. Nejvřelejší city chovají k americkým okupantům. Zdá se však, že zášť vůči Rusku trvá již po staletí.

Kancléřka Angela Merkelová vzdorně bojuje proti různým pravicovým nacionalistům. (Někdy byli definováni jako chudí lidé, kteří prostě nechtěli, aby se v jejich městech týrali migranti). Zároveň však všemožně podporovala německou nelibost vůči Rusku. Tento pocit svého času dobře popsal její krajan Friedrich Nietzsche. Je to zášť poraženého vůči vítězi – pomstychtivá, žárlivá, zlá a prodchnutá trvalým strachem.

Tato nelibost se promítala do nechutných článků, které se pravidelně objevovaly v německém tisku. S [titulky jako](#) “K čemu Putin potřebuje tyhle vychloubačné průvody?” a všeobecným pocitem “Mělo by Rusko vůbec slavit 9. květen? (nikdo se vás na to neptal). Tento odpor se projevil v nemorální myšlence vyplácet důchody pouze těm, kteří přežili obléhání Leningradu a byli židovského původu. O tom byl i film “Kolja z Urengoje”.

Je velmi nebezpečné, aby se v tak problémové zemi, jako je Německo, šířily tyto nálady. Když jiné země revidují výsledky druhé světové války, je to chyba. Když to dělají Němci, je to zločin.

Zdroj: zvedavec.